

Кандовъ се назова.

— Съднете, господине, покани го докторътъ учтиво;
— тукъ е малко расхвърляно, но прощавайте.

Вѣжливий приемъ поободри студента.

— Извинете, господинъ докторе, че ви безпокож, но азъ само за пѣколко минути дойдохъ.

— Ба, когато докторъ приема болни, никога не се обезпокоява; докторътъ безъ болни не може да бжде веселъ, както болниятъ безъ здраве...

И съ тая зловѣща шега той хвърли испитателенъ погледъ на испитото, меланхолическо лице на госта си...

— Какъ сте?

— Благодарж, азъ съмъ здравъ, отговори съ прѣсилената усмивка студентътъ; но само дойдохъ да ви изкамъ съвѣтъ за друго едно.

— Той е тукашенъ?

— Тукашенъ, но...

— Защо го не доведохте? Виждъ, не остана врѣме.

Кандовъ се посконфузи.

— Какъ да ви кажж, господинъ докторе, азъ дойдохъ да се допитамъ до васъ; повече за една литературна работа...

Докторътъ го погледа зачуденъ.

— Вие можете да ме освѣтлите върху единъ психологически въпросъ, който ме затруднява силно. Тоя въпросъ съвпада въ областта на медицината.

Докторътъ чакаше въпросително.

— Пишж единъ романъ, каза Кандовъ, като натърташе на всѣка дума.

— Какъ, вие сте писателъ?

— Не, опитвамъ се... Захваналъ съмъ единъ романъ... Главниятъ герой е твърдѣ влюбенъ, лудешки, безумно, безнадѣжно влюбенъ въ една личност, която се обича съ друго: а тая страсть ще го доведе до самоубийство...